

Skarlátvörös, süvöltő fény hasított keresztül a parányi űrhajó hídján, ahogy a közvetlen találat halálos rengéshulláma végighaladt a hajó már amúgy is viharvert szerkezetén. Megszólaltak a riasztók, és Chakotay, hogy ne zuhanjon a padlóra, még szorosabban nekifeszítette bokáját a pilótaülés alapzatának, majd gyorsan beütött a panelen egy parancssorozatot. Nem pillantott hátra, hogy lássa, mi történt a legénység többi tagjával – tisztában volt vele, ha ezt megteszi, oda kell mennie hozzájuk, márpedig erre most nem volt idő. A harcnak és a gyásznak is megvan a maga ideje – próbálta vigasztalni magát. Már nem emlékezett rá, népe történelmének mely jeles alakjától származik a mondás. Átvillant az agyán a kérdés: vajon annak a hajdani indiánnak akár csak egyszer is szembe kellett-e néznie ehhez hasonló helyzettel?

A hajtóművek egy pillanatra kimaradoztak, szaggatott dadogásuk azonban hirtelen bömbölésre váltott, és egy bonyolult, spirális vektorra taszították a hajót.

Újabb fényvillanás száguldott keresztül a megfigyelőablak előtt. Chakotay egy pillanatig semmi mást nem látott. Ezúttal már kénytelen volt belekapaszkodni a konzolba, mert úgy érezte, a hajó kicsúszik alóla.

– Közvetlen találat – mondta a konzolja előtt helyet foglaló Tuvok olyan közömbösen, mintha csak egy orbitális pályán keringő állomás fedélzetén lenne. A vulkáni diószínű hajának és bőrének köszönhetően valósággal láthatatlanná vált a hajón uralkodó természetellenes sötétségben. Persze, Chakotay amúgy se láthatott volna semmi érdekeset Tuvok arcán, amely a vulkáni neveltetésnek köszönhetően éppen

olyan érzelemmentes maradt, mint a hangja. Éppen ez volt az, ami miatt Tuvok az ilyen harcokban megbízható, bár nem túlságosan lelkesítő bajtársnak bizonyult. – Pajzsok hatvan százalékon...

– Megsérült az egyik üzemanyag-vezeték – kapcsolódott bele Torres hangja a litániába, valahonnan Chakotay látóterén kívülről. – Megkísérlem a kompenzációt...

Chakotay ezúttal érezte, hogy a hajója hasi része védtelené válik a torpedócsapás miatt, amely szerencsére túlságosan távoli volt ahhoz, hogy közvetlen találatnak lehessen minősíteni. A helyzet ellenére önkéntelenül elmosolyodott, amikor meghallotta Torres hangját. A nő dühösen felkiáltott, miközben belerúgott a híd hátulsó részében lévő konzolba, és rácsapott a tetejére.

– A francba! – Torres hangján érezni lehetett a klingondühöt, amely az anyjától kapott géneknek köszönhetően öröklődött át belé. – Alig bírjuk tartani az impulzust. Ennél többet nem tudok kihozni belőle...

Chakotay érezte, közeleg a következő lövedék, ezért megpróbált végrehajtani a hajóval egy kitérő fordulót; reménykedett benne, elég gyorsan és anélkül el tudják végezni a műveletet, hogy szétrobbannának sérült hajtóműveik.

– Légy kreatív!

Torres megeresztett Chakotay felé egy káromkodást.

– Hogyan legyek kreatív egy harminckilenc éves, lerobbant hajtóművel?

– Maquis hajó! – A monitoron a csillagmezők helyén egy idősebb cardassai szürkés, cserzett bőrű arca jelent meg. – Itt Gul Evek, a cardassai Negyedik Rend tagja. Állítsák le a hajtóműveiket, és készüljenek a megadásra...

Chakotay egyetlen pillanatra félrefordult, a keze élével rácsapott egy gombra – a kommunikációs csatorna bezárult.

– Omega kitérő manővert megkezdeni... – Csattanás és lángsusogás hallatszott; valami becsapódott. Chakotay behúzta a nyakát a rázuhogó szikraesőben, és nem törődve azzal, hogy rövidre vágott haja megpörkölődött, beindította a folyamatot. – Rajta!

A hajó úgy vergődött a térben, akár egy veszett kutya, de azután felgyorsult.

Akkor, amikor Chakotay még kisfiú volt, amikor még csupán az első lépéseket tette meg azon az úton, amely férfiként a legfontosabbá vált a számára, egy alkalommal az apjával és a nagybátyjával nyugatra utazott, és majdnem három napig a vadonban maradt. Majdnem úgy élt, ahogy annak idején az ősei, és miközben az apja meg a nagybátyja rátetovált az arcára az első vonalakat, régi dalokat kántált, abban reménykedve, hogy így sikerül megőriznie bátorságát. Soha ne feledd – mondták neki –, honnan származol. Valahányszor a tükörbe nézel, jusson eszedbe, hogy alig ötszáz évvel ezelőtt a nagyatyáid, akik ugyanilyen jeleket viseltek magukon, fényévekre innen, késekkel és nyilakkal, hajítóbotokkal és pajzsokkal felfegyverkezve álltak a vadonban, és megküzdöttek a mit sem sejtő hódítókkal. Azért tették, hogy a számukra a jövőt jelentő évszázadokban a hozzád hasonló gyerekek megszülethessenek, tanulhassanak, és magukra vehessék népünk tetoválásait. Az apja akkor nem tett említést egy „aprócska” részletről, nevezetesen arról, hogy bármilyen bátran is küzdöttek az ősatyák, az ostobának és gyengének tartott hódítók mégis elvették tőlük a földjüket, más helyre telepítették a családjukat, és minden létező eszközt felhasználták annak érdekében, hogy a nép imái, nyelve és tetoválásai örökre semmibe vesszenek. S tették mindezt annak a valaminek a nevében és érdekében, amit ők tartottak helyesnek és tisztelendőnek. Chakotay azóta persze már ezt is megtanulta; a törté-

nelmi szalagoknak és a múzeumi kiállításoknak köszönhetően megismerte népe történelmét. Megértette, hogy nem mindig létezett az a tolerancia és szabadság, amit a népe a sajátjának tartott gyarmatbolygón élvezhetett, és hálás volt mindenkinek, aki azért küzdött, hogy fenntartsa számára ezt az életet.

Most azonban, több százezer mérföldnyire attól a bolygótól, amelyet ősei otthonuknak neveztek, Chakotay azon kapta magát, hogy olyan büszke gyarmatosítók a társai, akiknek ugyanaz a céljuk, mint annak idején a Földön élt hajdani indiánoknak: meg akarták menteni otthonaikat, a családjukat, meg akarták őrizni addigi életvitelüket. Nem számított, hogy a Föderáció igazságosnak és szükségesnek tartotta a cardassaiakkal kötött egyezséget, nem számított, hogy bizonyos admirálisok hány alkalommal fejezték ki sajnálatukat amiatt, hogy át kellett engedniük a határkolóniákat a cardassaiaknak; nem számított, mennyire sajnálták azokat, akiknek az új urak irányítása alatt kellett élniük – Chakotay egyszerűen nem bírta elhíttetni magával, hogy ez a történet más, mint a több száz másik, amelyben egy domináns kultúra rákényszerítette az akaratát egy olyan népre, amely nem rendelkezik elég erővel ahhoz, hogy feltartóztassa és visszafordítsa az áradatot.

Bármi áron el akarta kerülni, hogy ez itt és most újra megtörténjen. Úgy érezte, ennyivel tartozik ősapáinak.

Hátulról valami megtaszította a hajót. Tuvok egykedvű hangon jelentette:

– Pajzsok ötven százalékon.

A francba! Chakotay megfordult, hogy Torresre nézzen, de közben nem emelte fel a kezét a kapcsolókról.

– Több energiára van szükségem.

– Rendben... – A nő pislogott egyet; vastag homloklemezén megjelent egy ránc, miközben fekete sörénye alatt,

a folyékony elmében olyan mérnöki megoldások cikáztak keresztül, amelyek létezéséről Chakotay még csak nem is hallott. – Rendben – mondta újra. – Kapcsoljuk le a rendszerről a fegyvereket! Minden energiát a hajtóművekbe irányítunk.

Tuvok felemelte a fejét, és udvariasan felvonta a szemöldökét.

– Figyelembe véve a körülményeket, ezúttal megkérdőjelezem ezt a javaslatot.

– Mit számít ez? – mordult rá Torres ingerülten. – Amúgy sem vagyunk képesek rést ütni a pajzsukon. – Bosszús sóhajjal fordult Chakotay felé. Annak ellenére, hogy csak félig volt klingon, harcias tekintetével képes lett volna megolvasztani a szintiszta deutériumot. – Azt akartad, hogy kreatív legyek, nem?

Ez így nem egészen volt igaz. Chakotay nem akarta, hanem egyszerűen nem volt más választása. A két dolog között óriási a különbség.

Chakotay visszafordult a konzoljához. A következő pillanatban a cardassai hajó újabb lövedéke égett be a pajzsukba.

– Tuvok, zárd le a fézersort! – Chakotay reménykedő pillantást vetett Torresre. – Ha harminc másodpercre maximális energiát kaphatok, el tudom vinni a hajót a Vadvidékre. – Az ötlet nem tűnt túl vonzónak, de a számba vehető lehetőségek közül még mindig ez volt a legjobb.

– Fézerek lekapcsolva – jelentette Tuvok. Olyan csalódott volt a hangja, amennyire egy vulkánié lehet.

– Dobjuk rájuk az utolsó fotonokat! – utasította Chakotay, aki már előre gondolkodva megpróbálta összerakni a fejében a Vadvidék plazmavihar-labirintusán keresztülvezető útvonalat. – Azután kapcsolja át hozzám a torpedórendszer energiáját is...

– Értettem! – Tuvok egyetlen kézmozdulattal aktiválta a rakétákat. – Fotonok... kilőve!

Mennydörgő robaj hallatszott; a kis hajó minden egyes lövedék távozása után megrázkódott. Éles villanássorozat következett: a torpedók belecsapódtak a cardassai hajó áthatolhatatlan pajzsaiba. Chakotay-nek ettől nem lett sokkal jobb a kedve.

– Észlelni plazmavihart a közelben? – kérdezte Tuvoktól.

– Egyet – felelte a vulkáni. – A koordináták: egyes-hetes-egyed, négyes-hármas.

Chakotay kurtán biccentett.

– Akkor oda megyünk...

A hajó úgy reagált a parancsaira, mint egy agyhalott mamut: lassan és bizonytalanul mozgott. El kell tűnnünk innen – gondolta Chakotay. Furcsa módon csak ekkor érezte elengedhetetlenül szükségesnek a menekülést.

A hajó lefelé és jobbra fordította az orrát. Ugyanabban a pillanatban láthatatlan energiahullám vágott végig a testén. Mivel nem szólaltak meg a vészjelzők, és senki sem káromkodott, Chakotay tudta, nem egy cardassai torpedó találta el őket.

– A plazmavihar sűrűsége tizennégy százalékkal fokozódott. – Tuvok egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a kijelzőkről. – Húsz... huszonöt...

Chakotay a vulkáni jelentése nélkül is érezte a tértorzulás fokozódó haragját. Pontosan az történt, amiben reménykedett.

– Kapaszkodjatok!

A kis hajót elnyelő vihar ereje sokkal nagyobb volt, mint a cardassai hajóról leadott bármelyik lövés, de mégis ismerősnek és barátságosnak tűnt – Chakotay mindenesetre úgy érezte, annak ellenére megszünteti a szívét szorító aggodalmat, hogy lecsap a kis hajóra. A megfigyelőernyőn elektro-

magnetikus lángok lobogtak, úgy csaptak a maquis hajó sérült pajzsai felé, mintha valamilyen élőlény csápjai lennének. Közben plazmacsóvák rengették meg a hajótestet, mintegy figyelmeztetve a benne utazókat, hogy mi vár rájuk akkor, ha túlságosan közel kerülnek a vihar szeméhez, a dühögő energiatömeg szívéhez. Chakotay már rég megtanulta, hogy ezt az erőt tisztelnie kell, nem is állt szándékában vakmerősködni a közelében. Óvatosan manőverezett a hajótest felé kapó csápok között, és közben számolta a cardassaiak által leadott lövések között eltelő másodperceket. Elmosolyodott.

Tuvok, mintha kitalálta volna Chakotay gondolatait, váratlanul jelentést tett:

– A cardassai hajó nem csökkenti a sebességét. Követ minket!

Chakotay könnyedén átvezette a hajót az előttük összegyűlt plazmatömeg egyik keskeny hasadékán, amely akkora volt, hogy éppen csak keresztülfértek rajta.

– Gul Evek ma vakmerő hangulatában van...

Tuvok a szenzorai által érzékelt jeleket átküldte a központi monitorra, lehetővé téve Chakotay számára, hogy a hajó irányítása, a manőver végzése közben is figyelemmel kísérhesse az adatokat. Chakotay magában köszönetet mondott Tuvoknak – ezeket az információkat valóban érdemes volt megismerni. A hatalmas cardassai hajó szinte már-már magatehetetlenül hánykolódott a minden oldalról egyszerre érkező plazmacsóvák között. Chakotay felismerte a hajó pilótáinak stratégiáját, és megállapította, mire készülnek: a cardassaiak megpróbálták követni őket a viharba. Kíváncsian várta, mi történik majd akkor, amikor át akarnak kelni azon a keskeny hasadékán, amin neki is csak alig sikerült átférnie.

Evek hajója hirtelen oldalra fordult (minden bizonnyal azért, hogy kikerülje a hasa felé csapó tűzgomolyt), de ezzel csak annyit ért el, hogy a teste bal oldalának felső részén végigcsapott egy éhes, hatalmas plazmacsáp, amely pillanatok alatt perzselő fénné változott, és széthasított mindent, amihez hozzáért. Chakotay egy pillanatra még látta, hogy a hadihajó előrebucskázik, majd izzó törmeléksávot húzva maga után kikerül a műszerek látóteréből.

– Segélykérő jelzést küldenek minden cardassai frekvencián – mondta Tuvok.

Ez azt jelentette, hogy még életben vannak. Chakotay nem örült igazán ennek a hírnak.

Torres felhorkant, és vidáman a konzoljára csapott az öklével.

– Evek ostoba volt, hogy egy ekkora hajóval bemerészkedett a Vadvidékre.

– Mindenki ostoba, aki bemerészkedik a Vadvidékre – jegyezte meg Chakotay.

A nő válaszként durva kézmozdulatot tett, és közben kivillantotta hegyes fogait. A vicsorgásra emlékeztető mosoly ritka jelenség volt az arcán.

Chakotay vigyorogva visszafordult a saját konzoljához, de közben még egy gyors pillantást vetett Tuvok felé.

– Meg tud határozni egy vektort a plazmamezők között, Mr. Tuvok? – kérdezte. Örült volna, ha kiderül, hogy a megérzésein kívül konkrét adatokra is hagyatkozhat, és szeretne volna, ha a komputer legalább egy időre átveszi az elvégzendő munka bizonyos részét.

– Ebben a zónában tipikus, hogy kiterjedt a plazmaviharok aktivitása. – Tuvok elhallgatott, és megvizsgáltatta a hajó környezetét azokkal a szenzorokkal, amelyek a cardassaiak támadása után is használhatóak maradtak. – Lenne egy

irányvektor – jelentette ki végül –, de sajnos nem egyenes, kitérőt kell tennünk, ha rá akarunk fordulni.

Chakotay megvonta a vállát; élvezte, hogy nem neki kell elvégeznie a számításokat.

– Sehová sem sietünk...

Tuvok a jelek szerint nem tudta értékelni a száraz humort – hiperhajtómű nélkül és azzal a kevés energiával, ami megmaradt, akkor sem tudtak volna felgyorsítani, ha muszáj –, Chakotay azonban már régen megtanulta, hogyan lehet élvezni azokat a kis poénokat, amelyekhez a vulkáni gyakorlatias gondolkodása szolgáltatott alapot. A maga részéről szerette az ilyen pillanatokot – a maquis-knak az utóbbi időben úgysem volt sok okuk a vidámságra.

Chakotay megvárta, hogy a konzolján felvillanjanak a jelzőfények, amelyek azt igazolták, hogy a komputer átvette tőle a hajó irányítását, majd eltolta magát a pultról, és gyorsan felállt. Sajgó hátizmai emlékeztették arra, hogy az előző néhány órát a pilótaülésben kuporogva töltötte. Elhúzta a száját, és nyújtózkodni kezdett; az ujjai hegyével megérintette a mennyezetet. Jóleső érzéssel töltötte el, hogy végre állhat, még az sem zavarta különösebben, hogy a hajó gyors irányváltoztatásokkal haladt a plazmacsápok között. Napról napra egyre inkább úgy érezte, hogy már túlságosan öreg az efféle macska-egér játékokhoz.

Torres a konzolja előtt maradt. Bekérte a kárjelentéseket, utasításokat adott a hajó egyes részlegeinek, és közben megpróbálta kibogozni a lába körül kígyózó kábelköteget. Előkerült a legénység néhány másik tagja; a hosszú csata feszült csendjét felváltották a javítások vidám, megkönnyebült zajai. Chakotay tudta, nehezen viselik az ilyen megpróbáltatásokat. A telepések közül sokan azért léptek be a maquis-k közé, mert meg akarták menteni a családjukat és magukat, nem pedig azért, mert meg akartak halni. A pusz-

ta tény, hogy ebben a szűkös terű, levegőtlen hajóban – amelyet néhány hónappal korábban egy ferengi kufár csempé- szett be a demilitarizált zónába – ilyen közel kerültek a ha- lálhoz, éppen elég volt ahhoz, hogy még a legelszántabb for- radalmárban is megfogalmazódjon a kérdés: vajon tényleg bölcs dolog ezt a harcot folytatni? Chakotay arra számított, hogy miután leszállnak a Terikof-öv valamelyik kisbolygó- ján, a legénység negyedét el fogják veszíteni. Mint mindig...

Ahogy ellépett Torres mellett, jókedvűen a nő hátára csa- pott. Torres hátrakapta a fejét, és a szemöldökét összevon- va nézett rá. Chakotay elmosolyodott, és felfelé tartotta a hüvelykujját. Valahogy ki akarta fejezni, milyen nagyra tart- ja a Torres által az utóbbi néhány órában végzett munkát, de tudta, hiba lenne, ha ezeket az érzéseket és gondolato- kat szavakba öntené. A nő felmordult; az arca egyetlen pil- lanatra egyetlen árnyalattal sötétebb lett (ilyesmire egyet- len valódi klingon sem lett volna képes). Kurta biccentés- sel visszafordult a konzoljához. Chakotay, miután nyugtáz- ta, hogy Torres – bár kényelmetlenül érezte magát miatta – vette a dicséretet, fáradtan elindult a parancsnoki állás hát- só része felé, hogy kiderítse, pontosan honnan szivárog a mennyezeti tartógerendák között gomolygó füst.

– Úgy hallottam, a Csillagflotta hadrendbe állított egy új, Intrepid-osztályú hajót – jegyezte meg Torres váratlanul. A jelek szerint úgy érezte, válaszolnia kell Chakotay dicsére- tére, de fogalma sem volt róla, hogyan tegye. – Ellátták egy olyan bioneurális rendszerrel, amely képes keresztülmanő- verezni a plazmaviharokon... – tette még hozzá.

A füst a levegőadagoló vezérlője alatt lévő rács mögül ömlött; a rekeszt furcsa fénybe borította a vészjelző lámpák villódzása meg a belsejében lobogó láng. Chakotay felnyi- totta a rácsot – a rekeszből kormos levegő áramlott elő –, és letérdelt a sérült panel alá.

– Új búvóhelyet kell keresnünk – mondta közben Torresnek.

A nő szótlanul nézett rá. Chakotay megkereste, és a hüvelykujjával elkattintotta a tűzoltórendszer kapcsolóját. Fagyos halonfelhő jelent meg a rekeszben. Chakotay visszarántotta a karját, és rábízta a gázra, hogy elvégezze a feladatát.

– Gondoltál már arra, mi történne, ha elkapnának minket? – kérdezte Torres, ahogy Chakotay visszaillesztette a helyére a védőrácsot. A kijelzők szerint a levegőadagoló rendszerrel nem volt minden rendben, de attól egyelőre nem kellett félni, hogy leáll.

Chakotay a levegőadagolót is feltette arra a gondolatban készített listára, amelyen azok az eszközök és berendezések szerepeltek, amiket alkalomadtán, a rejtekhelyen a technikusoknak mindenképpen át kell vizsgálniuk, majd körbenézett, hogy eldöntse, melyik reménytelen feladat elvégzéséhez lásson hozzá.

– A dédapámnak volt egy poktója – mondta Torresnek, miközben végigpillantott a különböző paneleken. A nő értetlen arca láttán hozzátette: – Egy olyan mondása, amit átadott a nagyapámnak, ő meg az apámnak, aki nekem adta tovább. Coya anochta zab. – Megállapította, hogy a torpedótalálatok következtében a visszaadagoló rendszer is megsérült; annyira tönkrement, hogy a kijelzői már semmit sem mutattak. Fejcsóválva továbblépett. – Ez annyit jelent, hogy: „Ne nézz hátra!”

Torres már-már elmosolyodott. Chakotay a nőre jellemző fanyar humorral megállapította magában, hogy a csatáik többsége esetében akár jelszóként is lehetett volna használni ezt a régi mondást.

Hát igen – gondolta. – A humor ritka jószág, mindig le kell csapni rá, amikor lehet...

– Hát ez furcsa...

A fegyverzetkonzol előtt ülő Tuvok szavai különös felhőkként lebegtek át Chakotay-hez. A vulkáni úgy beszélt, mintha észre sem venné, hogy megszólalt. Chakotay a vezérlőgombok és kapcsolók fölött lebegő keskeny, sötét kezekre pillantott, és közben azon tanakodott, vajon mi lehet az, amit még Tuvok is furcsának talál.

Tuvok felvonta az egyik szemöldökét, és a tekintetét gyorsan végigfuttatta a kijelzőkön.

– Éppen most hatoltunk keresztül egy koherens tetryon-sugáron.

Chakotay szíve hatalmasat dobbant. Ha a cardassaiaknak van valamilyen új fegyverük... Gyorsan elhessegette a gondolatot; ezzel a lehetőséggel egyelőre nem akart foglalkozni.

– Forrása? – kérdezte, miközben visszasietett a híd elülső részébe.

Tuvok ismét a kijelzőkre nézett.

– Ismeretlen.

Chakotay beállt Tuvok mögé, Torres pedig olyan közel lépett hozzá, amennyire csak tudott anélkül, hogy megérintené. A vulkáni a monitorán megjelenő, érthetetlen jelzésre mutatott.

– A jelek szerint egy óriási hullám tart felénk.

Chakotay a megfigyelőablakra nézett, de a plazmaörvényeken kívül semmit sem látott. Félig-meddig bosszúsan nézett a monitoron feltűnő jeláradatra és a mellettük örvénylő, alakatlan fehérségre, amely egyre inkább magába nyelte a hajójukat.

– Újabb vihar?

Tuvok megrázta a fejét.

– Ez nem plazmajelenség. A komputer nem képes beazonosítani.

– Tegye ki a monitorra!

A monitoron a hajó orra előtt kavargó és tomboló plazmavihar széthasadt, és valósággal kifordult magából, miközben a monitoron a helyére lassanként becsúszott a farkamerák által közvetített kép. Ahogy a hátuk mögül érkező, a viharon keresztülhatoló, sűrű örvényfalra pillantott, Chakotay-nek összeszorult a torka.

– Ha tartja a jelenlegi sebességét – jelentett Tuvok nyugodt hangon –, kevesebb mint harminc másodperc múlva utolér minket.

És élve felfal bennünket! Chakotay elfordult a fegyverzetkonzoltól, valósággal belevetődött a pilótaülésbe.

– Maradt még valami azokban az impulzusgenerátorokban, B'Elanna? – kérdezte Torrestől.

A sérült rendszerekkel bajlódó nő káromkodva vette tudomásul a kijelzők értékeit.

– Mindjárt kiderül – felelt Chakotay kérdésére.

– A jelenség sebessége még mindig nagyobb, mint a mienk – jegyezte meg Tuvok.

Chakotay nem vesztegette az időt azzal, hogy jelezze: megértette, ez mit jelent.

– Maximális energia!

– Megvan! – jelentette Torres.

A hajó előrelódult, de Chakotay így is érezte a hátulról érkező hullám közeledését. Olyan volt ez, mintha megpörkölte volna egy máglya tüze, vagy mintha végigsúrolta volna az arcát egy prédájára lecsapó bagoly szárnyának hegye. Ne így! – imádkozott magában. – Azok után, amiken keresztülmentünk... Így nem érhetnek véget az álmaink! Csak ne így, ne így veszítsük el az életünket!

– A hullám sebessége fokozódik. – A visszaszámlálást végző vulkáni mély hangját metsző hangjelzés tette még vészjóslóbbá. – Nyolc másodpercen belül utolér minket... öt...

Chakotay ismét az ülés tartóoszlopa köré fonta a lábát. A kezét a konzol fölé emelte, de hiába – képtelen volt még nagyobb sebességet kipróbálni a sérült hajóból.

Csak ne így...

Felvijjogtak a szirénák. Sikolyok hallatszottak. A hajó megkínzott fémteste fájdalmasan felnyögött. Chakotay összeszorította a fogát, és azt kívánta, bárcsak képes lenne becsukni a fülét. Elátkozta a Föderációt az ártó szándékkal megkötött egyezés miatt; elátkozta a cardassaiakat, akik ide üldözték őket; elátkozta azokat a természeti erőket, amelyek lecsaptak rájuk, amelyek úgy karmolták szét, úgy szaggatták cafatokra a hajót, akár egy döglött halat – amelyek nem könyörültek rajtuk, míg a benne tartózkodókkal együtt molekuláira nem hasadt, bele nem olvadt a semmibe...

Csak ne így, ne így, ne így...

ELSŐ FEJEZET

– Kathryn Janeway kapitány, itt az aucklandi irányítótorony! Megkapták a landolási engedélyt, leszállhatnak a Föderációs Büntetésvégrehajtási Intézet hármasszámú dokkjában!

Janeway pislogva visszarántotta magát a jelenbe, és a kommunikátor felé nyúlt. A mozdulata inkább ösztönös volt, mint tudatos; a megszokás irányította a kezét, mint mindig, amikor a kimerültség miatt nem volt képes teljes mértékben tudatos cselekvésre.

– Aucklandi irányítótorony, itt Janeway! Vettem az adást! Landolási szekvencia beindítva az egyes-hármasszámú dokkjában!

– Vettem, Janeway! – közölte a vidám új-zélandi hang a csatorna túlsó végéről. – Kellemes itt-tartózkodást!

Janeway nem méltatta válaszra a szarkasztikus új-zélandit, inkább arra koncentrált, hogy a kis leszállóegységet elvezesse a sziget magas, csipkézett ormú hegyei között.

Új-Zéland északi szigetének zöldje, ahogy kiemelkedett a tiszta óceánból, valahogy melegséggel töltötte el Janeway szívét. A hely klíma szempontjából nagyjából olyan volt, mint San Francisco; a partvonalat mintha zöldesszürke tintával rajzolták volna meg. Köd, sziklák, növények, hegyek, fák és hófoltok száguldottak el a leszállóegység alatt. Janeway úgy érezte, kár ennyi szépséget a fegyencekre vesztegetni. Magában azzal érvelt, hogy még az elítélt bűnözők is

emberek, őket is megilletik bizonyos jogok, nekik is van méltóságuk, mégsem tudta meggyőzni magát arról, hogy helyes, ha a legkomolyabb bűncselekmények elkövetőit ilyen kellemes és szép helyen kell fogva tartani. Talán jobb lenne, ha ezt a földdarabot egyszerűen hozzácsatolnák Új-Zéland csodálatos nemzeti parkjaihoz. Talán bölcsebb lenne, hiszen a San Francisco melletti Alcatrazt már jó ideje nem használják semmire, csak a turisták meg a sirályok látogatják. Az aucklandi tengerparton éldegélő elítélteknek persze erről egészen más lehet a véleményük, hiszen számukra ez a hely, bármilyen csodálatos legyen is, börtön; ők minden bizonnyal nem úgy gondolják, hogy ingyenes vakáción vesznek részt, amíg itt tartózkodnak.

Rossz a gondolatmenetem – állapította meg Janeway. Az itt és az ehhez hasonló rehabilitációs intézményekben dolgozó elítéltek sokkal nagyobb százalékban térnek vissza a helyes útra, mint a régi típusú börtönökben sínylődő rabok. Tisztában volt az észérvekkel és a statisztikákkal, valahogy mégis dühítette a dolog.

A fegyenctelep irányítótornya elsőre elfogadta az azonosítási kódját, nem kellett további adatokkal szolgálnia. A repülésirányító komputer a leszállás előtt átvette a gép irányítását. Jó érzés volt hátradőlni és pihenni egy kicsit. A landolási művelet ugyan csak néhány percig tartott, de Janeway ennek is örült – végre megszabadulhatott azoknak a döntéseknek a súlyától, amelyeket az elmúlt néhány napban kellett meghoznia. Mark szerencsére mindenben támogatta őt (már amennyire egy civil társ, egy szerető ezt megtehetette), sosem faggatózott arról, hogy Janeway mit csinál akkor, amikor éppen nincsenek együtt, min mereng akkor, amikor együtt vannak; sosem követelőzött, nem akart fontosabb lenni a nő számára, mint a Csillagflottával kapcsolatos ügyek, amelyekkel Janeway-nek meg kellett birkóznia.

nia. Mark még akkor sem tett szóvá semmit, ha neki kellett elvinnie az állatorvoshoz szegény Beart, amikor megbetegedett; még azt is hagyta, hogy a szerencsétlen kutya egész úton az ölébe hajtsa a fejét; akkor sem panaszkodott, amikor az eset után hetekkel még mindig barnás szőrszálakat kellett leszedegetnie a nadrágjáról – pedig Janeway pontosan tudta, mennyire gyűlöli az ilyesmit.

Miért van az, hogy mindig minden egyszerre omlik össze? – tette fel magának a kérdést fáradt sóhajjal. Valójában még mindig nem bocsátott meg magának azért, hogy reggel a kennel gondjaira bízta Beart. Elképzelni sem tudta, hogy a kutya hirtelen miért szedett fel magára hét kilót, és miért vált szokatlanul lustává, már-már kábává. Ha történik valami velem, amíg nem vagyok itt... örökre gyűlölni fogom magam!

Ahogy azért is örökre gyűlölte volna magát, ha esetleg történt valami a biztonsági tisztjével amiatt, hogy nem tudta egy nappal korábban kihozni a Voyagert a kikötőből. Érezte, ebből a menetből nem kerülhet ki győztesen.

A főkapunál lévő komputer már várt rá. Ahogy gyors léptekkel átvágott azon a füves sávon, amely a telep két légi járművét és a fogva tartottak szálláshelyét választotta el egymástól, Janeway élvezettel szívta be az édes levegőt, és gyönyörködve pillantott fel a szikrázó, kék égre. Vakációra van szükségem – gondolta. Persze, erre keresve sem találhatott volna alkalmatlanabb időpontot.

Csupán egy hangazonosításon és egy retinaszkennelésen kellett átesnie ahhoz, hogy bejusson a külső, majd a belső kapun. A belső kapunál információt kapott a biztonsági rendszertől:

– Thomas E. Paris elítélt a motorflotta javítócsarnokában tartózkodik. Kívánja, hogy a biztonságiak egyik kocsija átvigye önt oda?

– Nem – felelte Janeway. – Inkább sétálnék.

A rendszer nem mondott neki köszönetet, nem jelezte, hogy véget ért a kommunikáció. Janeway nem foglalkozott vele, maga mögött hagyta a kaput.

A fogva tartottak, bár nem lehetett sok látogatójuk, látószólag nem foglalkoztak Janeway jelenlétével. Janeway nem tudta, értesültek-e előre az érkezéséről; valószínűnek tartotta, hogy a Csillagflotta egyik tisztjének látogatása a létesítmény lakói számára nem jelenthetett egyebet, mint bajt, ezért senki sem kívánt a közelébe kerülni, nehogy éppen ő legyen az, aki kárát látja a dolognak. Persze, ez sem számított – Janeway egyébként sem volt beszédes hangulatában, nem volt kedve ahhoz, hogy olyanokkal társalogjon, akik nem képesek távol maradni a bajtól – ahhoz meg főként nem, hogy kimentsen egy makacs barátot a tűzből.

Parisre a javítócsarnok előtti ösvényen talált rá. Rajta kívül egyetlen fogva tartottat sem látott, és igazság szerint őt is csak félig, mivel a felsőteste egy olyan hosszú, zömök gépezet alatt volt, amihez egy akkora tápkábel tartozott, mint egy aszteroida. A szerkezet vezérlőkonzolján Janeway egy odadobott inget látott. Paris mellett egy plazmahegesztő villódzott.

Janeway gyors pillantással felmérte a részleteket – milyen típusú eszközöket használhat Paris felügyelet nélkül, milyen lehetett az általa javított gép mozgékonyasága –, és megállapította, hogy Parist még a bokájára erősített elektronikus bilincs sem tudná visszatartani attól, hogy megszökjön a szigetről, ha éppen azt akarná. Természetesen rátalálnának, bárhová is menjen, de sehogyan sem tudnák megakadályozni, hogy lelépjen. Azt a tényt, hogy még mindig a telepen tartózkodott, vagy annak lehetett köszönni, hogy komolyan vette a rehabilitációját, vagy pedig annak, hogy nagyon intelligens volt. Janeway nem ismerte őt eléggé ah-

hoz, hogy el tudja dönteni, a két verzió közül melyik valószínűbb.

Janeway mély lélegzetet vett, hogy rendezze a gondolatait, és eltüntesse az arcáról a nemtetszés jeleit. Mindkét kezét a háta mögé tette.

– Tom Paris? – Úgy szólította meg a férfit, mintha csak akkor érkezett volna a helyszínre, mintha nem mérte volna fel a terepet. Esze ágában sem volt, hogy bármiféle helyzeti előnyről lemondjon. Paris esetében ez esetleg hiba lett volna.

A gép alatt hirtelen abbamaradt a villódzás; Janeway látómezejében az erős fény visszhangjaként megjelent egy sötét folt. Paris lazán kicsúszott a gép alól (egy görgőkkel ellátott panelen feküdt), és feltolta a homlokára a szemét eltakaró vizort. A mozdulat olyan könnyed és elegáns volt, mintha egy drága napszemüveggel hajtotta volna végre. A mellkasán és a hasán veríték csillogott. Janeway-nek feltűnt, hogy fehér bőre a gallérvonal alatt és a csuklója fölötti részen egy kicsit kivörösödött. Paris a jelek szerint nem szokott hozzá az új-zélandi teleket jellemző napsütéshez, viszont túlságosan büszke volt ahhoz, hogy fedett helyre húzódjon a meglehetősen ártalmas napfény elől. Ez az apró részlet arra utalt, hogy megvan benne a fiatal férfiak többségét jellemző butaság: ő is úgy érzi, hogy mindenáron be kell bizonyítania valamit, bár fogalma sincs, hogy mit. Janeway megállapította, hogy Paris tényleg olyan, amilyennek leírták neki, és hogy a jellemvonásait tekintve tényleg nem hasonlít az apjára.

– Kathryn Janeway – mondta a nő. Nem nyújtott kezét, Parisen pedig nem látszott, hogy számított volna erre a gesztusra. -- Együtt szolgáltam az apjával az Al-Batanin. Lenne itt esetleg egy hely, ahol beszélhetünk?

Paris arcán, amikor a nő megemlítette az apját, valahogy szélesebb lett a furcsa, szellemszerű mosoly. Janeway eltűnődött, vajon ezt a rezdülést milyen gondolatok válthatták ki.

– Miről? – kérdezte Paris. Még mindig nem állt fel a görgős panelről.

– Egy munkáról, amit szeretnénk, ha elvégezne nekünk.

Paris felnevetett (a nevetése éppen olyan különös volt, mint a mosolya), és a feje fölött tornyosuló gépezetre mutatott.

– Már van munkám – magyarázta színlelt lelkesedéssel.

– A Föderáció alkalmazásában állok.

Janeway-t előre figyelmeztették, hogy ilyen megjegyzéseket hallhat majd, de valójában nem volt szüksége arra, hogy felkészüljön Parisre. Tizenkét év szolgálat során megtanulta, hogyan használja az adott helyzethez illő hangszínt és arckifejezéseket.

– Úgy hallottam, a Rehabilitációs Bizottság nagyon elégedett az ön munkájával. Egyébként ettől a szervtől kaptam engedélyt arra, hogy megbeszéljem magával ezt a bizonyos ügyet.

Paris olyan tekintettel mérte végig a nőt, amely jóval nagyobb intelligenciáról árulkodott, mint amennyit az előélete ismeretében feltételezni lehetett róla. Végül megvonta a vállát, mintha azt akarná kifejezni, nem foglalkozik azzal, aminek az átgondolására rá akarják venni. Felállt a görgős panelről. Ruganyos és könnyed mozgása sokat elárult arról a kiképzésről, amelyet élete korábbi szakaszában kapott. Széttárt karral állt a nő előtt, de bosszantó vigyora miatt továbbra is létezett közöttük egy láthatatlan fal.

– Akkor feltételezem, az öné vagyok.

De csak akkor, ha úgy döntök, kellesz nekem – gondolta Janeway, de az arca eközben a lehető legszigorúbbá, legridegebbé változott. Csak akkor... Túlságosan kevés ideje